

Reactie van de voorzitters van de Raden van Discipline op de ingezonden bijdrage “De donkere kant van de voorzittersbeslissing” van de hand van H. Rang in Mr.-online van 7 maart 2019.

De voorzitters hebben kennisgenomen van de ingezonden bijdrage van H. Rang in Mr.-online van 7 maart 2019 onder de kop: “De donkere kant van de voorzittersbeslissing” . Op twitter kopte Mr: “Voorzitter beslist op klacht? Nee, de griffier.”

Voorop gesteld zij dat de voorzitters verheugd zijn dat er belangstelling is voor het tuchtrecht en dat de heer Rang de moeite heeft genomen om zijn visie naar buiten te brengen. De voorzitters herkennen zich echter niet in het door hem gestelde en zeker niet in de voornoemde kop van Mr. Er lijkt sprake te zijn van een onvoldoende kennis en/of begrip van het tuchtrecht en het werk van de tuchtrechters in de advocatuur, waardoor een verkeerde indruk bestaat en wordt geschetst.

Voorzittersbeslissingen

Op klachten die binnenkomen bij de Raad van Discipline wordt overeenkomstig de wet (artikelen 46g en j Advocatenwet) onder verantwoordelijkheid van de voorzitter beslist. Uiteraard wordt, net als in de gewone rechtspraak, in het kader van een efficiënte voorbereiding van zaken, de griffier om haar mening gevraagd. De beslissing blijft evenwel bij de voorzitter. Deze beslist of de zaak naar zitting gaat of niet (omdat deze kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk) is. In dat laatste geval stelt (ook weer net als in -grote delen van - de gewone rechtspraak) de griffier een concept-beslissing op. De voorzitter heeft daarover uiteindelijk het laatste woord en draagt de verantwoordelijkheid. Het is dus absoluut onjuist dat niet de voorzitter maar de griffier beslist op een klacht. De voorzittersbeslissing framen als een ‘griffiersbeslissing’, is dus niet alleen onjuist maar wekt de indruk van stemmingmakerij op. Waarop Rang zijn wetenschap baseert is echter onduidelijk nu verwijzing naar een concrete bron ontbreekt.

Overigens kan een klager nadat de klacht bij voorzittersbeslissing is afgedaan, daartegen in verzet gaan. Indien de klager dat doet, wordt de zaak door de voltallige raad van discipline behandeld op zitting en vervolgens afgedaan.

Het is juist dat er nogal wat kennelijk ongegronde en kennelijk-niet-ontvankelijke beslissingen zijn. Dat illustreert dat er kennelijk veel zaken worden voorgelegd die niet klachtwaardig (blijken te) zijn. Deze gedachte vindt wetenschappelijk steun zoals blijkt uit de eerste stelling van mr. dr. R.L. Herregodts in haar recente proefschrift: “Gemeenschappelijke normen voor vertrouwensberoepen.” (RUG, 2019): “De ontevredenheid van cliënten als klagers in de tuchtprocedure vloeit voort uit onjuiste verwachtingen over de tuchtprocedure en bedreigt de effectiviteit van tuchtrechtspraak. De oplossing ligt niet in het aanpassen van de tuchtprocedure aan de verwachtingen, maar in het beletten van cliënten om over sommige onderwerpen een tuchtklacht in te dienen.”

Onjuist is voorts dat, zoals Rang schrijft, in de uitspraak van de voorzitter niet wordt ingegaan op de klacht. Dat blijkt al uit een korte blik op de op Tuchtrecht.overheid.nl gepubliceerde uitspraken (NB anders dan de gewone Rechtspraak publiceren de tuchtrechters alle uitspraken, zodat publieke controle van hun uitspraken is gewaarborgd). Ook in de voorzittersbeslissingen wordt uitgebreid op de klachten ingegaan. Soms zijn de klachten echter zodanig onbegrijpelijk of onjuist (of gaan uit van een verkeerd idee omtrent de rol van de advocaat, vooral als het de advocaat van de wederpartij betreft) dat een korte motivering volstaat.

Een misverstand is overigens dat de Raad of de voorzitter nog onderzoek dient te doen naar de klacht [“In het algemeen beslist deze, zonder veel onderzoek (...)” schrijft Rang]. Juist een kenmerk, en een groot voordeel, van de tuchtprocedure in de advocatuur is dat vooronderzoek plaatsvindt naar aanleiding van een klacht vóór de procedure bij de Raad. De deken is daarmee belast en deze onderzoekt de klacht (artikel 46c lid 3 Advocatenwet) en tracht de klacht minnelijk te schikken (artikel 46d lid 1). Pas als dat niet is gelukt (in meer dan 50% van de gevallen) wordt de klacht, samen met een zo duidelijk mogelijke omschrijving van de klacht en de feiten waarop deze berust (artikel 46 d lid 5, aanhef en sub c) doorgezonden aan de Raad.

Geground en ongegrond

Of ‘mogelijk te veel klachten ongegrond worden verklaard’, zoals Rang in zijn conclusie schrijft, laat zich moeilijk door de Raden beoordelen. Allereerst is er het Hof van Discipline om beslissingen van de Raden te controleren. In hoger beroep worden in een aantal gevallen

klachten alsnog gegrond en soms ook ongegrond verklaard. Dat is het gebruikelijke systeem van hoger beroep en een waarborg voor de kwaliteit.

Maar van nog meer betekenis voor de opmerking van Rang is dat al jarenlang gemiddeld een derde (35/40%) van de bij de Raden ingediende klachten gegrond wordt verklaard. Dat is een zowel betrekkelijk als absoluut hoog getal. En betekent dat gemiddeld één op 50 advocaten in Nederland elk jaar een gegrondverklaring van de tuchtklacht tegen zich hoort uitspreken. Verwezen kan worden naar het [jaarverslag](#).

Hoewel altijd verbetering van het werk van de tuchtrechters kan plaatsvinden, geeft het artikel in Mr daarom blijk van onjuiste gedachten over het tuchtrecht. De raden staan open voor feedback op hun functioneren (en nodigt ook de heer Rang hiertoe uit). Maar het moet dan wel feitelijk juist zijn. Daar zijn wij allemaal mee gediend.

Namens de voorzitters van de Raden van Discipline

Mr. M.F.J.N. van Osch

voorzitter Raad van Discipline Arnhem-Leeuwarden

8 maart 2019